

Santa Montefiore

Als de
rododendron bloeit

Band 1

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Ballinakelly, 1925

Kitty Trench bukte zich om een kus op het perzikwangetje van het kind te drukken. Toen de kleine Jack haar glimlach beantwoordde, stroomde haar hart over van bitterzoete vertedering. ‘Denk erom dat je lief bent voor miss Elsie,’ zei ze zacht, met een aai over zijn hoofdje. Hij had hetzelfde vuurrode haar als zij. ‘Ik blijf niet lang weg.’ Toen ze zich naar de nanny keerde, maakte haar vertedering plaats voor vastberadenheid. ‘Denk erom dat je hem goed in de gaten houdt, Elsie. Je mag hem geen moment uit het oog verliezen.’ Miss Elsie fronste haar wenkbrauwen en vroeg zich af of de ongerustheid van Mrs. Trench iets te maken had met de onbekende vrouw die eerder op de dag in de tuin was verschenen. Ze had met een uitdrukking van gekweld verlangen naar het kind gekeken, alsof de aanblik van de kleine Jack haar intens verdrietig stemde. Miss Elsie was naar haar toe gelopen en had gevraagd of ze haar kon helpen, maar de vrouw had een excuus gemompeld en zich naar het hek terug gehaast. Merkwaardig, vond miss Elsie, en ze had Mrs. Trench dan ook onmiddellijk gewaarschuwd. De heftigheid van haar reactie had de nanny doen schrikken. Mrs. Trench was spierwit geworden en de angst in haar ogen deed

vermoeden dat ze de komst van de onbekende al heel lang had gevreesd. Ze had radeloos haar handen gewrongen en verontrust naar buiten gekeken, met diepe rimpels in haar voorhoofd. Toen was ze abrupt, vastberaden naar buiten gerend, de tuin in, en door het hek aan het eind daarvan verdwenen. Miss Elsie wist niet wat zich tussen de twee vrouwen had afgespeeld, maar toen Mrs. Trench een halfuur later terugkwam zagen haar ogen rood, alsof ze had gehuild, en beefde ze over haar hele lichaam. Ze had de kleine Jack in haar armen genomen en hem zo strak tegen zich aan getrokken dat miss Elsie bang was dat het kind geen lucht kreeg. Vervolgens was ze naar boven gelopen, naar haar slaapkamer, nog altijd met de kleine Jack op de arm. Miss Elsie was met duizend-en-een onbeantwoorde vragen achtergebleven.

En die vragen waren nog steeds niet beantwoord. 'Ik zal hem geen moment alleen laten, Mrs. Trench,' zei ze met een geruststellende glimlach. 'Daar kunt u van op aan.' Ze nam het kind bij de hand. 'Kom, master Jack, dan gaan we met je trein spelen.'

Kitty liep naar buiten, naar de stallen, en zadelde haar merrie. Terwijl ze de singel strak aantrok en dichtgespte, ging ze in gedachten terug naar de gebeurtenissen van de vorige dag. Ze had er de halve nacht van wakker gelegen en toen ze eindelijk in slaap was gevallen, had ze ervan gedroomd. Want de vrouw die

miss Elsie in de tuin had gezien, was Bridie Doyle, de biologische moeder van de kleine Jack. Het kind was geboren uit een kortstondige verhouding tussen Lord Deverill, Kitty's vader, en Bridie, die destijds als Kitty's kamenier op het kasteel werkte. Ze had het kind in een klooster in Dublin ter wereld gebracht en het daar achtergelaten toen ze naar Amerika vertrok. Iemand had het kleine jongetje vervolgens uit het klooster gehaald en te vondeling gelegd op de veranda van het jachthuis, met een briefje aan Kitty waarin haar werd gesmeekt goed voor het kind te zorgen. Wat had ze dan moeten doen, vroeg ze zich af terwijl ze in het zadel klom. In haar ogen had ze Bridie een enorme dienst bewezen, waarvoor haar vroegere vriendinnetje haar eeuwig dankbaar zou moeten zijn. Uiteindelijk had Kitty's vader zijn buitenechtelijke zoon erkend, maar het waren Kitty en haar man Robert die altijd voor haar halfbroertje hadden gezorgd. Ze hield van hem als van een eigen kind, dus er was niets wat haar van de kleine Jack zou kunnen scheiden. Maar nu was Bridie uit Amerika teruggekomen om haar zoon op te eisen. 'Destijds heb ik afstand van hem moeten doen, maar dat laat ik niet nog eens gebeuren,' had ze gezegd, waarop angst zich als een ijzige vuist om Kitty's hart had gesloten. Met een gesmoorde snik reed ze het erf af. Het was nog niet eens zo lang geleden dat Bridie en zij zo hecht waren geweest dat ze wel zusjes leken. Wanneer Kitty

dacht aan alles wat ze had verloren, beseftte ze dat haar vriendschap met Bridie een van de pijnlijkste verliezen was. En ze beseftte ook dat een verzoening onmogelijk was nu de kleine Jack tussen hen in stond. Ze zou moeten accepteren dat de Bridie van vroeger, het vriendinnetje dat haar zo dierbaar was geweest, er al lang niet meer was.

In galop joeg ze over de velden naar wat restte van de ooit zo schitterende zetel van de familie, de zwartgeblakerde ruïne die nog slechts werd bewoond door roeken en door de geesten van de doden. Vóór de brand, inmiddels vier jaar geleden, had kasteel Deverill een trotse, tijdloze aanblik geboden met zijn hoge ramen waarin de wolken zich spiegelde die vanuit zee over het land trokken; ramen als heldere ogen, vervuld van dromen. Ze dacht aan Adeline, haar grootmoeder, in haar kleine zitkamer waar het rook naar seringen en brandende turf; aan Hubert, haar grootvader, die vanuit zijn kleedkamer op katholieken schoot – ‘die verdomde papen’, zoals hij ze noemde. Ze herinnerde zich de stoffige geur van de bibliotheek, waar ze *portercake* aten en bridge speelden. En ze dacht aan de kast onder de bediendentrap, waar Bridie en zij zich als kinderen verstopten. Ze glimlachte bij de herinnering aan hoe ze wegglipte uit het jachthuis, verlangend naar de gezelligheid en de liefde die ze thuis miste en die ze bij haar grootouders vond. Het kasteel was destijds haar

toevluchtsoord geweest, waar ze had kunnen ontsnappen aan haar kille moeder en haar akelige gouvernante. Nu stond het symbool voor verdriet en verlies, voor een tijd die voorgoed voorbij was en die zo veel stralender en betoverender leek dan het heden.

Nu haar vader geen andere mogelijkheid had gezien dan het te verkopen, vervulden de herinneringen aan het kasteel in zijn hoogtijdagen haar met weemoed en verlangen. Nog even, dan ging het over in andere handen, en bij de gedachte aan Barton Deverill, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly en de stichter van het kasteel, verkrampte haar hart van pijn en verdriet.

Door de brand waren driehonderd jaar familiegeschiedenis teruggebracht tot as en vervallen muren, waarbinnen de erfgenamen van de titel tot in lengte van dagen gevangenzaten, dolende geesten die nooit rust zouden vinden. Wat moest er van hén worden? Het was beter geweest als haar vader de ruïne aan een O'Leary had gegeven. Dan had hij de dolende geesten bevrijd en zichzelf hun lot bespaard. Maar Bertie Deverill geloofde niet in de vloek van Maggie O'Leary. Alleen Kitty en Adeline bezaten de gave dat ze de dolende geesten konden zien, waardoor ze wisten welk droevig lot ook Bertie te wachten stond. Als kind had Kitty de geesten vermakelijk gevonden, nu stemden ze haar verdrietig.

Eindelijk kwam het kasteel in zicht. De westelijke to-

ren, waarin haar grootmoeder zich na de brand had geïnstalleerd, was nog intact. De rest deed denken aan het geraamte van een reusachtig dier dat met het verstrijken van de tijd door het woud zou worden opgeëist. Klimop en winde overwoekerden de gebroken muren, slingerden zich door de lege kozijnen naar binnen en zouden niet rusten tot ze ook de laatste steen hadden ingekapseld. Maar ondanks alles bezat het kasteel voor Kitty nog altijd een magische aantrekkingskracht.

Ze hield de teugels in en ging van galop over in draf bij wat eens het croquetveld was geweest, nu nauwelijks meer te herkennen onder het onkruid en het hoge gras. Aan het eind van het veld gekomen steeg ze af, en ze leidde haar paard aan de teugel naar de voorkant van het kasteel. Daar werd ze opgewacht door haar nichtje. Celia Mayberry stond, gehuld in een lange donkere mantel, naast een glimmende, zwarte auto. Onder haar elegante cloche had ze haar blonde haar samengebonden in een keurige chignon. Zodra ze Kitty in de gaten kreeg, begon ze te stralen.

‘Kitty, lieverd!’ riep ze opgewonden, en ze viel haar uitbundig om de hals. Ze rook naar rozen. En naar geld, kon Kitty niet nalaten te denken, terwijl ze haar omhelzing met dezelfde uitbundigheid beantwoordde.

‘Wat een heerlijke verrassing!’ zei ze, en dat meende

ze oprecht. Celia hield bijna net zo veel van het kasteel als zij, dankzij de vele zomers die ze er had doorgebracht, samen met de rest van de ‘Londense Deverills’, zoals de Engelse tak van de familie werd genoemd. Kitty had de neiging zich aan Celia vast te klampen zoals ze zich ook aan haar herinneringen vastklampte, want terwijl haar leven in talloze opzichten dramatisch was veranderd, was haar nichtje dezelfde gebleven. En daar was Kitty dankbaar voor, zeker naarmate ze ouder werd en het verleden steeds verder achter haar kwam te liggen. ‘Waarom heb je niet geschreven dat je kwam? Dan had je bij ons kunnen logeren.’

‘Ik wilde je verrassen.’ Celia zag eruit als een klein meisje dat popelde van ongeduld om een geheim te verklappen.

‘Nou, dat is je dan gelukt.’ Kitty keek langs de gevel van het kasteel omhoog. ‘Het lijkt wel een geest, vind je ook niet? Een van de geesten van vroeger, toen we nog kinderen waren.’

‘Maar het wordt herbouwd,’ zei Celia met grote stelligheid.

‘Hoe weet je dat?’ Kitty keek haar nichtje enigszins geschrokken aan. ‘Is het verkocht? En aan wie dan? Trouwens, ik geloof niet dat ik het wil weten.’

Celia begon te lachen. ‘Aan mij!’ riep ze uit. ‘Ik heb het gekocht! Is het niet heerlijk? Ik ga de geesten uit het verleden weer tot leven wekken. Dan kunnen jij en ik

al die heerlijke momenten uit onze jeugd opnieuw beleven, via onze kinderen.’

‘Jij?’ Kitty hijgde van verbazing. ‘Heb jij het kasteel gekocht?’

‘Nou, strikt genomen heeft Archie het gekocht. Ach, wat heb ik toch een royale echtgenoot!’ Celia straalde van geluk. ‘Is het niet verrukkelijk? Ik ben tenslotte ook een Deverill! Dus ik heb net zo veel recht op het kasteel als de rest van de familie. Zeg dat je er blij mee bent! Toe! Alsjeblieft!’

‘Natuurlijk ben ik er blij mee. En het is een opluchting dat het niet naar een vreemde gaat. Maar eerlijk gezegd ben ik ook een beetje jaloers,’ bekende Kitty enigszins beschaamd.

Celia viel haar nichtje nogmaals om de hals. ‘Maar krijg alsjeblieft geen hekel aan me. Ik heb het voor óns gedaan. Voor de familie. Het kasteel mocht niet in vreemde handen komen. Dat voelt alsof je je kind afstaat. Ik kon niet leven met het idee dat iemand anders het kasteel zou herbouwen. Op de plek waar wij zo veel herinneringen hebben liggen! Maar nu kunnen we er allemaal van genieten. Jij blijft gewoon in het White House wonen, en oom Bertie in het jachthuis. Tenminste, als hij dat wil. En dan kunnen we als familie allemaal samen weer gelukkig zijn. Na alles wat we hebben meegemaakt, hebben we dat wel verdiend. Waar of niet?’ Kitty glimlachte toegeeflijk om de hang naar drama

die haar nichtje nu eenmaal eigen was. ‘Natuurlijk, Celia. Je hebt gelijk. Het is heerlijk dat het kasteel weer tot leven wordt gewekt. Door een Deverill. Zo hoort het. Ik wou alleen dat ik die Deverill was.’

Celia legde met een glimlach een hand op haar buik. ‘Ik ben in verwachting.’

‘Lieve hemel! Heb je nog meer verrassingen?’

‘Nee, dat was het. Maar nu moet jij wel een beetje voortmaken met kinderen. Ik hoop zo dat we allebei dochters krijgen. Dan kunnen ze samen op het kasteel opgroeien. Net als wij destijds.’ Kitty besepte dat Celia haar verleden had herschreven, dat ze was ‘vergeten’ dat ze alleen de zomers op het kasteel had doorgebracht en zichzelf een complete jeugd in Ierland had aangemeten. Celia behoorde tot die oppervlakkige types die hun eigen geschiedenis veranderden als dat hun beter uitkwam, en die vervolgens oprecht geloofden in het product van hun verbeelding. ‘Kom mee.’ Celia nam Kitty bij de hand en trok haar mee naar binnen, naar wat ooit de indrukwekkende hal was geweest. ‘We gaan op verkenning. Ik heb grootse plannen! Het moet weer net zo worden als vroeger. Maar dan nóg mooier. Weet je nog, het laatste zomerbal? Wat was dat schitterend!’ Samen waadden ze door kniehoog onkruid en verbaasden ze zich over de kleine bomen die tussen distels en doornstruiken uit de grond schoten en met hun spichtige takken naar het licht reikten. De grond was zacht